

Victoria învățăturii

La Fontaine

După cum o să vedeți,
Zice-se că ar fi fost,
Mai demult,
Doi târgoveți:
Un bogat-semeț și prost -
Și-un sărac,- băiat isteț.
Stând de vorbă pe o dreavă,
Se treziră la gâlceavă.
Cel bogat, om certăreț
Pretindea că-i mai de preț
Și se cade ca oricine
Cu respect să i se-înhine
(Banii au și ei un rost:
Merite dau celui prost!)
- Prietene, ascultă-mă pe mine,
Eu socotesc că nu ți se cuvine
Să fii cinstit ca om de rangul meu.
Poți tu să dai oște cum dau eu?
Te văd citind. La ce-ți servește în viața,
Când ai palatul în pod - o chichineață-
Și vara porți, ca iarna, aceeași haină sumbră,
Iar ca lacheu statornic ai propria ta umbră?
Republicii nu-i trebuiesc golani,
Ci cei ce știu să-și cheltuiască banii.
Cu mesele și luxul, eu risipesc comori.
Pe urma mea trăiesc, cum știi prea bine,
Atâția meseriași și negustori
Și câte un pârlit de scrip, ca tine...
I-ar fi răspuns săracul așa cum se cuvine,
Dar a tăcut, având prea mult de spus.
Și iată că războiul l-a răzbunat mai bine,
Căci fără milă, Marte, orașul le-a distrus.
În alt oraș săracul, om cult și renumit,
Fu găzduit, cinstit și răsplătit,
În timp ce bogătașul, acum sărac și prost,
Rămase fără adăpost...

Pățania a limpezit gâlceava:
Vârtejul soartei spulberă doar pleava
Lăsând pe loc grăunțele de aur.
Învățătura-i pururi un tezaur.